

A háztetőkön szürke köd-gomoly,
mint kéményből ha lustán száll a füst.
Rezgő-ezüst tócsák tükrébe nézve
az ágakon
ugrásrakész, kövér vízcseppek ülnek.
Lucskos az éj.
A házak álmosan egymásra dülnek.

Fáradt vagyok, elindulok haza.
Hűvös kísérom, az őszi szél,
az utcán vár már,
körülleng
s dudorászva belémkarol.

Hegyeset füttyent.
Jeges kezében zörög a tél zord üzenete,
s a házak csukott ablakszeme
— fürgén hogy rajtuk végigdobolja —
csörrenve megremeg.

Röpít magával. Még tovább vinne,
incselkedve húz, vonszol kijjebb,
nagy fák alá.
Sárga avaron versenyt futni...
De jó is lenne sárga avaron futni... futni!

Nyugtalan, sürget:
„Most egyszeriben minden megszűnhet,
minden mi fáj. Jöjj!
Nagy öleléssel a hideg álom vár.
Szárnyaimon én odaviszlek”.

Utcánkig értünk.
Öleléséből szelíd-szilárdan
birkózom ki kabátom, testem
s az utcasarkon befordulok.
Lábam visz menekülve
futok a helytől, gondolattól...

A másik sarkon vár az otthonom.